

A pair of hands is held up, palms facing upwards, as if receiving a shower of water. The water is captured in mid-air, creating a dense spray of droplets. The background is a soft, out-of-focus green, suggesting foliage or a natural setting. The lighting is bright, highlighting the texture of the skin and the individual droplets of water.

Svátky a zapečetění

Adrian Ebens

SVÁTKY A ZAPEČETĚNÍ

Úvodní modlitba:

Kaz. Adrian: Otče, tak Ti děkujeme. Můžeme totiž pokračovat ve studiu Šabatu (Soboty) a svátků. Pomoz nám pochopit, proč jsou důležité a proč bychom je měli zachovávat a jak nám budou požehnáním. Ve jménu Ježíše. Amen.

Prezentace:

Kaz. Adrian: Svátek jako Pesach se slaví jednou za rok. V tomto kontextu bychom tedy Pesach nazvali výročím. Řekli bychom to tak? Ale otázka zní, čeho je to výročí? Někdy pomůže vědět, proč se určitá událost slaví. Výročí pro nás obvykle znamená výročí, kdy se manželský pár vezme resp., kdy měl svatbu. V ten konkrétní den je to pro ně výjimečný den. Je to vztahový zážitek. Vzpomenou si na slib, nebo by si měli vzpomenout na slib, který si dali, a takříkajíc si ho oživí a prostřednictvím tohoto výročí svůj vztah posílí. To je účel výročí. A Pesach je památka. Otázkou je, čeho je svátek Pesach památkou?

Většina lidí chápe, že Pascha (aneb Pesach) je ustanoven v Exodu, 12. kapitole. Ve 12. kapitole Exodu se v prvním verši píše:

I řekl Hospodin Mojžíšovi a Áronovi v egyptské zemi: Tento měsíc *bude* pro vás počátkem měsíců. Bude pro vás prvním měsícem roku.
(2. Mojžíšova 12:1-2)

Zajímavé je, že Pesach, resp. období Pesachu, je to první měsíc a obvykle bývá v našem dubnu. A to je důvod proč, když papež změnil začátek kalendářního roku na leden, tak se říkalo, že ti, kteří by nový rok dodržovali v dubnu, tak jsou „apriloví blázní“. Pokud se tedy účastníte žertů na apríla (1. dubna), tak se účastníte v duchu, jenž se vysmívá Božímu kalendáři. Většina lidí to samozřejmě neví a nedělá to záměrně. Ale to je původ toho, že ti, kteří by chtěli dodržovat nový rok v době dubna. Samozřejmě, že 1. duben je svévolný den. Není to vždy v tento konkrétní čas. Ale jde tu o ten princip, který za tím stojí.

Nyní třetí verš,

Vyhlaste celé pospolitosti Izraele: Desátého tohoto měsíce ať si každý vezme beránka na otcovský dům, beránka na rodinu. (2. Mojžíšova 12:3)

V tomto roce ten desátý den připadá na dnešek. Desátého dne měli vzít beránka a přinést ho do svého domu. Měli ho chovat a starat se o něj čtyři dny až do 14. dne. Čili pro nás 14. den vychází úterý. Takže sobota, neděle, pondělí, úterý. Takže dnes by si vzali beránka do svého domu. A děti by si s tím jehňátkem samozřejmě hrály a staraly by se o něj a chovaly by se k němu miloučce a krásně a pak by ho v rodině zabili. A co by to znamenalo pro děti? „Proč to musíme dělat? Proč to děláme?“

A kdyby rodina byla na beránka příliš malá, ať si přibere souseda nejbližší svému domu do počtu duší. Každý bude započten na beránka podle toho, co kdo sní. (Exodus 12:4)

Takže jste museli beránka nejen zabít, ale také ho sníst. A to tak, aby nic nezbylo; tedy v případě, že bylo příliš málo lidí na to, aby snědli celého beránka, rozdělili ho mezi jednu, dvě nebo tři rodiny, podle toho, kolik bylo třeba nasytit hladových krků.

A tak samozřejmě pokračuje i zbytek příběhu, kdy se Pesach stává památkou na odchod Izraele z Egypta. Když se nyní dostaneme k 41. verši, zjistíme něco velmi zajímavého:

Když uplynulo čtyři sta třicet let, právě ten den vyšly všechny Hospodinovy oddíly z egyptské země. (2. Mojžíšova 12:41)

K čemupak došlo o 430 let dříve? Víme to? Protože se tam píše, že právě ten den, přesně na den, právě ten den se něco stalo o 430 let dříve, přesně v tentýž den a o 430 let dříve to bylo v době Abrahamově.

Lorelle: Ve 40. verši se píše, že doba pobývání trvala 430 let...

Kaz. Adrian: Pobyt v Egyptě v tomto verši se vztahuje zejména k okamžiku, kdy Izmael začal pronásledovat Izáka, a tehdy začal pobyt, protože Izmael měl egyptskou matku, a tak měl Izmael egyptské dědictví. Takže tehdy začalo oněch 430 let.

Lorelle: Myslela jsem, že to bylo, když tam přišel Jákob se svou rodinou, Izrael a jeho rodina.

Publikum: To jsem si myslel také.

Kaz. Adrian: Ne, to je běžné chápání, ale ty roky se nesčítají. Abraham žil asi mezi lety 2000 až 1900 nebo 1800 př. n. l. a když opouštěli Egypt, bylo to asi roku 1450 př. n. l. Takže když připočtete 430 let [k roku 1450, dostanete se na rok 1880 př. n. l.]. Dostanete se tak zpět do doby Abraháma. To je to, co se děje.

Lorelle: Takže kdyby to byla nějaká významná událost, bylo by to tehdy, když uzavřel tu smlouvu a rozdělil zvířata?

Kaz. Adrian: Velmi dobře. Takže přihořivá! Tak se podíváme, co to je...

Lorelle: Pokud to bylo jen Izmaelovo pronásledování, pak je to trochu mlhavé. Jako třeba, který den vlastně začal pronásledovat?

Kaz. Adrian: Ano. Chci vám ukázat něco opravdu zajímavého, protože Ellen Whiteová nás o tomto nenechává na pochybách. A je to na začátku třetí kapitoly [knihy *Touha věků*].

„Když nastalo naplnění času, poslal Bůh svého Syna, . . . aby vykoupil lidi, kteří byli pod zákonem, aby se nám dostalo synovství.“

(Gal 4:4, 5). (*Touha věků*, DA 31.1) Haleluja. A pak se dostáváme ke třetímu odstavci.

Avšak stejně jako hvězdy na dlouhé pouti po svých vymezených drahách neznají spěchu nebo otálení ani úmysly Boží. Symbolem hluboké tmy a kouřící pece zjevil Bůh Abrahamovi porobení Izraele v Egyptě a prohlásil, že jeho pobyt v Egyptě potrvá čtyři sta let. „Potom“ pravil, „vyjdou s velikým zbožím“ (Gn 15:14). Proti tomuto slovu bojovala nadarmo všechna moc faraónovy pyšné říše. „právě toho dne,“ určeného božským zaslíbením, „vyšla všechna vojska Hospodinova z země Egyptské“. Exodus 12:41. (*The Desire of Ages*, 32.1)

Takže přesně tak. A mluvíme o události, která se stala v 15. kapitole Genesis. Vidíme to ve 13. verši:

A Hospodin Abramovi řekl: S jistotou věz, že tvé potomstvo bude cizincem v zemi, která nebude jejich, a budou tam otročit a budou pokořováni čtyři sta let. Avšak národ, kterému budou otročit, budu soudit a potom vyjdou s velikým majetkem. A ty vejdeš ke svým otcům v pokoji; budeš pohřben v dobrém stáří. Až čtvrtá generace se sem navrátí, protože až potud nebude dovršena vina Emorejců. Pak zapadlo slunce a nastal soumrak, a hle, kouřící pec a ohnivá pochodeň, která prošla mezi těmi díly. (1. Mojžíšova 15:13-17)

Abraham rozpůlil tři zvířata.

V onen den Hospodin uzavřel s Abramem smlouvu slovy: Tvému potomstvu dám tuto zemi od egyptské řeky až k té veliké řece, řece Eufratu“ (Genesis 15:18).

A tak přesně v den, kdy byla tato smlouva uzavřena, tak Izrael opustil Egypt. A Pesach, protože v noci, odpoledne 14. dne, zabili beránka a pak ho připravili a na ten večer snědli beránka a druhý den ráno odešli. A to byl den, kdy Bůh uzavřel s Abrahamem. Památka Pesachu je tedy památkou smlouvy, kterou Bůh uzavřel s Abrahamem.

A to je hlubší význam Pesachu. Pesach však začal znamenat památku odchodu Izraele z Egypta. A to je to, co bylo pro Židy památkou.

Publikum: To by se týkalo i nás, když vycházíme z Babylonu.

Kaz. Adrian: Takže ano, v duchovním smyslu, vyjítí ze světa, opuštění Egypta a odchod do Kanaanu, nebeského Kanaanu. Má to tedy pro nás paralelu.

Když mluvím o slavení svátků, tak mnoho lidí na mě rádo hází „granáty“: „Národní slavnost Židů“. Přečtu vám ho v *knize Touha věků*, tam je. „Takže Adriane, ty věříš ve svátek Pesach, že? No ale co říkáš na tohle?“ Tady se píše:

Když večerel o velikonocích se svými učedníky, ustanovil místo tohoto systému službu, která bude připomínkou jeho velké oběti. Národní slavnost Židů navždy zanikne. (*Touha věků*, str. 652)

„Tady to máš. Dodržuješ svátek/slavnost, který má navždy zaniknout.“

Bohoslužba, kterou zřídil Kristus, bude zachována jeho následovníky ve všech zemích a ve všech dobách. (*Touha věků*, 652.2)

Co s tím uděláte? No, je to docela jednoduché. To, co bylo zrušeno, byla národní slavnost Židů. To, co jí nahradilo, byla mezinárodní slavnost Krista, která vás propojuje zpět se smlouvou, již Bůh uzavřel s Abrahamem. Takže to, co si připomínáme, je smlouva, kterou Bůh uzavřel s Abrahamem, která je věčná, je součástí věčné smlouvy. Naše památka Pesachu tedy není památkou národní slavnosti Židů na jejich doslovné vyjítí z Egypta, ale na smlouvu, kterou Bůh uzavřel s Abrahamem, a znamená pro nás vyjítí z duchovního Egypta. A proto je stále platná.

Jak se však říkává v reklamách: „Ale počkejte, je toho víc.“ Vraťme se tedy do *knihy Touha věků*, strana 32, a přečteme si ještě kousek toho citátu, který jsem vám právě přečetl. Píše se tam, ano, dočetli jsme až sem: „vyšla všechna vojska Hospodinova z země Egyptské“ (2 Moj

12:41). Pak EGW říká slova: „Stejně tak byla v nebeské radě...“. Proč ona používá slovo „stejně tak“? Co to znamená? Je to pokračování, podobně, stejným způsobem, jakým se Bůh snížil, aby uzavřel smlouvu s Abrahamem.

...v nebeské radě [o jakou radu se jedná? O Radu pokoje mezi Otcem a Synem] určena hodina Kristova příchodu. Když se tato hodina ukázala na velkých hodinách času, narodil se v Betlémě Ježíš. (*The Desire of Ages*, 32.1) Čeho je tedy Pascha památkou? Je to památka:

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna (Jan 3:16).

Bylo to v Nebeské radě. Právě v této době, v době Paschy, se Bůh rozhodl dát nám svého Syna se všemi riziky, která to obnášelo. Toto rozhodnutí je vaší i mojí Spásou. Je to den, který bychom si měli připomínat?

Publikum: Rozhodně. Ano.

Kaz. Adrian: Měli bychom na to pamatovat i na Nové zemi?

Publikum: Ano.

Kaz. Adrian: Na tento den nechci nikdy zapomenout! Vždycky si chci připomínat den, kdy Bůh se svým Synem učinili rozhodnutí, že pro sebe zachrání svět za každou cenu. Ježíš, a my si to připomínáme, chci vám ukázat *v Raných spisech*, strana 127, čím si Otec prošel.

Píše se v nich;

Anděl řekl: „Myslíš, že Otec vydal svého drahého milovaného Syna bez boje? Ne, ne“ I Bůh nebes zápasil sám se sebou, má-li nechat zahynout viníka, anebo dovolit, aby za něj zemřel Jeho milovaný Syn. (*Rané spisy*, str. 127)

Proč to byl zápas? Duch proroctví nám říká, proč to byl zápas. A toto je ten citát:

Nezapomeňte, že Kristus riskoval všechno; „byl pokoušen jako my“ a na výsledek tohoto sporu vsadil i svou vlastní věčnou existenci. Samo nebe bylo ohroženo kvůli našemu vykoupení. U paty kříže - když si uvědomíme, že by Ježíš obětoval svůj život za jednoho hříšníka - můžeme odhadnout hodnotu duše. (GCB 1. prosince 1895, čl. B, odst. 23)

Tohle v křesťanské církvi nikdy neuslyšíte. Ježíš byl ochoten být navždy ztracen. To ale taky znamená, že Otec byl ochoten navždy ztratit svého Syna, aby zachránil tebe i mě. A den, kdy se tak rozhodli, byl den Paschy. A to je datum, na které nikdy nezapomenu. Toto datum si budu vždycky pamatovat. Důvod, proč slavíme Pesach, je důležitý, že? Je to důležité.

A zde se dostáváme k dalšímu bodu týkajícímu se celého principu dodržování soboty a svátků. Soboty a svátky jsou památkou na události, které se odehrály a které mají pro nás jakožto lid velký význam. Den sobotní slavíme proto, že si připomínáme, že právě v tento den Bůh odpočíval od všeho svého díla, které stvořil a učinil. Byli jsme uvedeni v život. Dnešní den je památkou toho, že jsme vznikli jako lidský rod a celý svět, ve kterém žijeme. Je to památka, kterou stojí za to si připomínat každý týden; připomínat si, že všechno, co máme, pochází od našeho Otce v nebesích a jeho jednorozeného Syna. A proto, když si Bůh připomíná tu první sobotu, když máte hřejivé vzpomínky a máte radost, co se stane? Do vaší duše vstoupí radost. Je tu vzpomínka s radostí. Je tam štěstí, je tam radost. A to s sebou přináší Ducha. Proto v sobotu přichází Duch radosti, veselí, štěstí. A my do tohoto Ducha vstupujeme. Přijímáme toho Ducha, protože Bůh právě teď, jak jsem se vyjádřil na jiných místech, protože v Janovi 1:18 se píše, že Ježíš přebývá v lůně Otce. Právě teď Otec objímá svého Syna, líbá ho na čelo, hladí ho po vlasech, říká: „Ty jsi můj milovaný Syn, mám v tobě zalíbení a skrze tebe jsem přivedl lidstvo na svět.“ Skrze Tebe jsem přivedl na svět všechny andělské zástupy. Skrze Tebe jsem přivedl do vesmíru všechny nepadlé světy. A jak si myslíte, že se Ježíš cítí, když je v Otcově náručí

a je milován svým Otcem? Je plný radosti. Jeho pohár přetéká. A jak Jeho pohár přetéká, tak to dopadá i na nás. Přijmeme-li sobotu, přijmeme tohoto Ducha, budeme-li k této skutečnosti inteligentní. A proto nám Bible říká... a já jsem o tom psal v knize *Živý chléb z nebe...* proto je v sobotu obětováno dvakrát více chleba s oběťmi než kterýkoli jiný den v týdnu. Je to vylití Ducha svatého. Je to darování Božího Ducha, neboť Ježíš je naplněn radostí, protože ho jeho Otec miluje. Oni se přestali věnovat své práci. Myslí na stvoření tohoto světa a překypují radostí vůči nám. A když se s nimi zastavíme a vstoupíme do této zkušenosti, zakusíme tuto radost, zakusíme tento pokoj. Proto je v sobotě pokoj.

Víte, že jsem to jako adventista sedmého dne nikdy neznal? Nikdy jsem to nevěděl. Znal jsem, že Bůh přikázal, aby se sedmý den dodržoval. Proč požadoval sedmý den? No, je to na počest stvoření, ale proč ho musíme dodržovat? Jednoduše: protože jsem to řekl a basta! Proto ho máš dodržovat! A jestli ne, tak tě zabiju! Ale není to pravda? Není to to, co nás učí?

... „Kdo se klaní šelmě a jejímu obrazu a přijímá cejch na čelo či na ruku, bude také pít z vína Božího rozhorlení, *kteřé* je nalito neředěné v číši jeho hněvu; a bude mučen v ohni a síře před svatými anděly a před Beránkem.“ (Zjevení 14:9-10).

Budete mučeni před Bohem a anděly, protože jste nedodržovali sobotu. Neučili vás to? Tak jsme dodržovali sobotu, protože jsme chtěli „strčit prst do nosu“ papeži a nechtěli jsme zemřít. Je to dobrý důvod k dodržování soboty?

Publikum: Ne.

Kaz. Adrian: Je to mizerný důvod, proč dodržovat sobotu. A není divu, že jsem jako teenager neměl o sobotu vůbec žádný zájem. Mnohem víc mě zajímal fotbal a sport než zachovávání šabatu. Seděl jsem vzadu v tom starém sboru a poslouchal nudného kazatele, který měl ta nejnudnější kázání, jaká jsem si dokázal představit.

Maminka Ebensová: Byly nudné.

Kaz. Adrian: Maminka řekla: „Byly nudné.“ Kdo by chtěl, aby mu každý týden někdo říkal: „Udělej si pořádek s Bohem, nebo tě Bůh spálí v plamenech.“ To je pravda. Ne všechna kázání byla taková. Některá byla v pořádku. Některá nebyla špatná. Ale chybělo pochopení toho, co sobota skutečně znamená. Sobota je krásná památka a já bych vám chtěl naznačit, že s každou sobotou, s každým svátkem přichází Duch. A Duch Paschy je Duch, v němž si Bůh řekl: „Zachráním člověka, i kdybych ztratil svého Syna.“ To je duch, který se objevuje ve chvílích, kdy Bůh ztratil svého Syna. Jaký Duch tedy přichází při Pesachu? Je to Duch bytosti, která má... Jak to můžeme vyčíslit? Co všechno byl ochoten ztratit, aby nás zachránil? Já chci vstoupit do tohoto Ducha. A když pochopíte Paschu, jak by měla být chápána, vstoupíte do tohoto Ducha. Vstoupili jste do náruče milovaného Otce skrze jeho jednorozeného Syna.

A to je to, co křesťanská církev nazývá legalismem, zákonictvím. Pokud chápete Pravdu tak, jak je v Ježíši, pak chápete, že Pascha je první z výročních svátků. Je to ten nejdůležitější, protože je to rozhodnutí, kdy Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna. To je důvod, proč slavím Pesach. Proto si připomínám Paschu. A právě v tomto ročním období si Bůh a jeho Syn připomínají, že se zavázali, že nás zachrání za každou cenu pro sebe. A já chci být v tomto duchu. Chci plavat v tom proudu, a co vy?

Ano, národní svátek Židů navždy zanikl a byl nahrazen mezinárodním svátkem Ježíše, protože, jak se píše v 23. kapitole knihy Leviticus,

Promluv k synům Izraele a řekni jim: Toto *jsou* Hospodinovy svátky, které budete svolávat, svatá shromáždění -- *to jsou mé svátky.* (3. Mojžíšova 23:2)

„To jsou mé svátky.“ Ony jsou mé svátky. A jak se píše o svatbě ve 22. kapitole Matoušova evangelia, myslím, že je to tak, že Bůh svolal tuto hostinu pro svého Syna a jeho nevěstu a pro všechny, kteří se jí zúčastní,

kteří na ni přijdou. Bůh je svolavatelem hostiny a jeho Syn je hlavním cílem této hostiny, abychom ho uctili, abychom mu sloužili celým svým srdcem. A tak se chci této hostiny účastnit.

Tak, a teď mýlil bych se, kdybych si myslel, že Satan, který zná tento princip, by mohl zavést svátky, jež by připomínaly velká rozhodnutí, jež učinil - on satan - ve snaze rozvrátit lidský rod a svrhnout ho? Kdo by se chtěl 25. prosince účastnit svátku Saturnálií? Co by to asi tak mohlo být za památku? Mohl to být snad den, kdy se Satan rozhodl, že zničí Adama a Evu? Mohlo by to tak být. Nevíme, k čemu se to vztahuje. Ale mohu vám říci, že není dobrý. S Kristem to nemá nic společného. Nemá to nic společného s Otcem. A proto s tímto duchem nechci mít nic společného. Chci být zcela oddělen. Bylo pro mě úžasné, když - jak věřím - ke mně Bůh promluvil a řekl: „Adriane, dovol mi to vyjasnit. Ty jsi ochoten uspořádat táborové shromáždění na mou počest kdykoli - tedy kromě doby (období), o níž tě žádám v knize Leviticus. Máš s tím snad nějaký problém?“ Řekl jsem: „Myslím, Pane, že nejspíš ano.“ „Ano,“ odpověděl jsem. Ale celý svět, celý křesťanský svět, slaví Velikonoce a Vánoce, které jsou založeny na pohanských principech. Nemají nic společného s Bohem a plánem spasení. A já nechci být s tímto duchem spojován. A teď takhle, pokud se členové rodiny, kteří všem těmto věcem nerozumějí, chtějí sejít a povečeřet, fajn. Rád se s rodinnými příslušníky kdykoli setkám a budu s nimi slavit. Nepřijdu ale s čepicí Santa Clause a nebudu v koutě dělat vánoční stromek na počest Semiramis a Tammuze a věčně zeleného stromu - všechny tyto věci mají symboliku, která je naprosto pohanská. S těmito věcmi nechci mít nic společného, ale zúčastním se jídla se svou rodinou, pokud mě o Vánocích pozvou, myslím svou širší rodinu, půjdu, zúčastním se a budu sdílet Ducha, kterého jsem dostal od svého Boha. Není třeba být v těchto věcech nepřijemný a začít na lidi útočit. Útočit na lidi kvůli Vánocům je hloupost. Není to opravdu inteligentní. Jen je to ještě víc přiměje nenávidět skutečnost, že byste chtěli dodržovat jiný čas.

Vždy však platilo, že památka pravých Božích slavností byla vždy pod útokem satana. Protože chci, abyste si velmi pozorně všimli, že v sedmé kapitole Daniela a 25. verši se píše, že

Bude mluvit proti Nejvyššímu a bude hubit svaté Nejvyššího. Bude se snažit změnit doby⁽⁹⁾ a zákon. *Svatí* budou vydáni do jeho rukou až do času a časů a poloviny času,

⁽⁹⁾ Míněny doby k bohoslužbám a svátky. (Daniel 7:25, CEP).

Toto slovo „doby“ lze přeložit jako posvátné svátky.

Publikum: Ano; *Moéd*.

Kaz. Adrian: Pozor, toto slovo není *Moedim*, ale v některých překladech se vyskytuje... jen se podívám, jestli tu mám nějaké překlady, které mi dají... Víím, že v židovské Bibli bude napsáno posvátné svátky. Zajímalo by mě, co říká Youngův doslovný překlad: doby/časy; a *Moedim* je doby. Ale tohle slovo není *Moedim*, ale slovo, které je *Moedim*, je toto: Izajáš 14. Píše se tam: „A ty sis řekl ve svém srdci...“. Stále jsem v Youngově překladu, přejdu na New King James.

A ty sis řekl ve svém srdci: Vystoupím *do* nebes, nad hvězdy Boží vyvýším svůj trůn; usednu na Hoře shromáždění¹³... (Izajáš 14:13, CSP).

¹³ h. *mô'éd* označ. čas n. místo určené k setkání (Jb.30:23) / ke shromáždění (Pl.1:15) / k svátku (Oz.9:5)

Tak a je tu slovo shromáždění, a já se k němu musím vrátit, aha, kam se podělo? Shromáždění je slovo *Moéd*, „určené místo; určený čas“. *Moéd* - když Bůh říká „Toto jsou mé svátky“, je to slovo, které používá. Satan tedy řekl: „Já určím čas svátků. To budou mé svátky.“

A v mém chápání vztahu mezi sobotou a svátky: Sobota je samozřejmě památkou Boha, zdroje veškerého života. Svátky jsou ty, které se přímo vztahují ke Kristu. A tak se satan chce zbavit nejen soboty, ale i svátků, které přímo poukazují na Krista a jeho dílo.

SVÁTKY A ZAPEČETĚNÍ

... Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy, zasednu na Hoře setkávání na nejzazším Severu. (Izajáš 14:13, CEP)

Kalendář určím já. Vyřeším to. Tentokrát tedy samozřejmě útočí.

Publikum: Je to bůh tohoto světa.

Kaz. Adrian: Bůh tohoto světa. Boží lid tedy chce mít co nejméně společného se svátky tohoto světa. Nebo to, co někteří moji přátelé nazývají svátky šelmy, té šelmy ze Zjevení.

Maminka Ebensová: Lidé ve starých dobách je zachovávali. Staří lidé, starověcí lidé, dodržovali svátky. Pak byli kvůli tomu hubeni.

Kaz. Adrian: Ano. A v mé knize *A co takhle svátky* (teda většinu z ní napsal Gary, ale něco jsem napsal i já) máme citáty, kde se píše, že všichni apoštolové a učedníci slavili Paschu, všichni. Valdenští je zachovávali, všichni zachovávali svátky. Nevěřili v Trojici (učení). A zachovávali Mojžíšův zákon, s výjimkou zákona o obřizce a obětování zvířat. Ty nedodržovali. To je skupina, do které chci patřit, pokud jde o tyto věci.

Tohle je tedy přímo jádro války. Satan chce ovládnout načasování svátků. Pokud tedy většina křesťanského světa dodržuje Vánoce a Velikonoce, víte, že je to špatně. Víte, že to není správné. Musíte vědět, že satan vede lidi tímto směrem.

A tak, pokud za tím existuje duch, jenž přichází... a já bych vám chtěl navrhnout něco jiného. Skutky apoštolů, třetí kapitola. Snad se mi podaří vám tuto souvislost přiblížit. Takže tady máme:

Učiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy, a přišly **časy** osvěžení od Pánovy tváře, a *aby* poslal určeného vám Mesiáše, Ježíše. (Sk 3:19, CSP).

Takže tohle slovo *časy* je také propojeno se slovem doby/časy...pojdme si to přecíst v řečtině...takže potřebujeme Strongův slovník...není to *Moedim*, protože je to řečtina... „Stanovený nebo příhodný čas“.

Stanovený nebo příhodný čas. A G2540 když si to slovo vyhledáte v řeckém Starém zákoně, tak mi dovoluňte, abych to spojil. Je to G2540. Takže když se tam podívám a vyhledám tam G2540. To je Starý zákon v řečtině (překlad Apostolic BP). Takže porovnávám řečtinu NZ s řečtinou SZ. Takže tady se píše v 1. Mojžíšově 1:14.

Ať jsou na nebeské klenbě svítidla, která budou svítit na země... a ať jsou [slunce, měsíc] znamenými pro časy, dny a roky! (Genesis 1:14, ABP+)

V hebrejštině se toto slovo řekne *moedim*. Takže toto slovo zde lze přeložit nebo je ekvivalentem slova *Moedim*, které se používá pro slovo „svátky“.

Takže ve Skutcích 3:19 vidíme, že „Čiňte tedy pokání, pro zahlazení“ to je to, co je v apoštolské polyglotě, to se nechte příliš chytře.

Čiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly shlazeny vaše hříchy! Pak přijdou časy občerstvení před Pánem a On pošle Krista Ježíše, kterého vám předurčil. (Skutky 3:19, Col).

„Když svátky jsou občerstvení“ a svátky jsou doby/časy.

Šabat a svátky. A zamysleme se trochu z pohledu adventistů. Co je to Boží pečeť? Sobota je Boží pečeti. Proč je Boží pečeti? Protože právě tehdy nastávají časy/doby občerstvení. Tehdy mají Bůh a jeho Syn svá výročí nebo své týdenní výročí, ať už je nazýváte jakkoli. Je to sobota a svátky, kdy se tyto věci dějí. A právě v té době se vylévá Duch. A já bych vám chtěl naznačit, že to není nic svévolného. Totiž Bůh neříká: „Dobře, teď vylíj svého Ducha.“ Je to proto, že když si Bůh a jeho Syn vzpomenou na kroky, které podnikli, aby nás zachránili, jejich srdce jsou vůči nám naplněna láskou a Kristovo srdce přetéká Duchem. A pokud se na to v danou chvíli naladíme, zachytíme tohoto Ducha a budeme proměněni osvěžením/občerstvením, které přichází, jako mořská vlna.

A můžeme to spojit i s Exodem 31:17.

SVÁTKY A ZAPEČETĚNÍ

[sobota] Bude věčným znamením mezi mnou a syny Izraele, neboť v šesti dnech Hospodin učinil nebesa a zemi a sedmý den přestal a oddechl si. (2. Mojžíšova 31:17, CSP)

Tehdy přichází oddechnutí/osvěžení, přichází v sobotu. Přichází však také v době svátků. A jako je Kristus jasem Otcovy slávy, tak svátky jsou jasem slávy Šabatu/Soboty, a proto je vylití Ducha během svátků zvětšením vylití Ducha v sobotu. Svátky jsou tedy přímo spojeny se zapečetěním. Dává to smysl? A pokud pro to chcete nějaké důkazy, vezmu vás do knihy Druhá Ezdrášova (Čtvrtá v českých překl.). A tak musím přejít, je to v apokryfech. Druhá Ezdrášova, kapitola druhá, a Joseph Bates říká, že každý adventista by si měl přečíst knihu Druhá Ezdrášova, a ona je citována v Duchu proroctví, tehdy věřili této knize. A všimněte si, co se tam píše;

Vstaňte a postavte se, hle, počet těch, kteří budou zapečetěni na slavnosti/svátky Hospodinovy (Páně). (4. Ezdrášova 2:38)

Kdy dojde k onomu zapečetění? To probíhá během svátků. Nedává potom smysl, že celý kalendář svátků je o slavení tří hlavních sklizní: ječmene, pšenice a všeobecné sklizně? Ječmen máte v době Pesachu. Pšenici máte v době Letnic a všeobecnou sklizeň máte v době Stánků, neboli právě se blížícího Dne smíření. Takže sklizeň: my jsme ti, kteří jsou sklizeni. Svátky nás tedy připravují na to, abychom byli sklizeni pro Druhý příchod.

... Napráhni srp a žni, neboť nadešla hodina sklizně. Sklizeň země dozrála! (Zjevení 14:15, B21)

Pokud tedy vstoupíme do zachovávání těchto svátků, můžeme být zapečetěni na svátek Páně, protože to je doba občerstvení od Ducha Páně. A chci, abyste toto potvrzení viděli v Duchu proroctví. A je to v *Raných spisech* na straně 33 nebo 34. Píše se tam toto;

Viděla jsem, že Bůh má dívky, které ještě sobotu nepoznaly a ji nezachovávají. Ony světlo o tom nezavrhly. Na počátku doby

soužení budeme naplněni Duchem svatým tak, že vyjdeme a sobotu budeme zvěstovat ještě plněji. (Rané spisy, 33)

Co tedy znamená hlásat/zvěstovat sobotu ještě plněji? Neznamená to snad říci, že sobota a svátky jsou místem, kde přijímáte vylití Ducha svatého? Jsou to časy občerstvení od Ducha Páně. To je to zapečetění. Tak se to děje. A my jsme naplněni Duchem svatým. Proč? Protože zachováváme sobotu a svátky ke cti jediného pravého Boha a jeho jednorozeného Syna. Pokud neuctíváte jednorozeného Syna, nepřijmete Ducha jednorozeného Syna a nebudete zapečetěni. Ó, to je ale silné prohlášení.

Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, ten život nemá. (1. Janův 5:12)

Každý, kdo popírá Syna, nemá ani Otce. Kdo vyznává Syna, má i Otce. (1. Janův 2:23)

Abyste tuto pečeť obdrželi, musíte mít jednorozeného Syna.

[Na počátku doby soužení budeme naplněni Duchem svatým tak, že vyjdeme a sobotu budeme zvěstovat [a žít - když chcete něco hlásat, musíte to žít] ještě plněji.

To rozzuří církve i adventisty podle jména... (Rané spisy, EW 33)

Není už církev adventistů rozzuřená z toho, že uctíváme zplozeného Syna? Ale když pak začneme dodržovat i ty „pitomé židovské“ svátky! Ale pak, když budeme naplněni jako Štěpán, naplněni tím Duchem a bude nám zářit do tváře jako Mojžíšovi. Říká se to ve *Velkém Spor*, strana 612,

Boží sluhové s tváří zářící svatým nadšením budou spěchat z místa na místo, aby všude ohlásili Boží poselství. (*Velký spor*, 612)

Boží služebníci chodí z místa na místo s tváří ozářenou přítomným poselstvím pro tento svět. To je to, co čeká Boží lid.

SVÁTKY A ZAPEČETĚNÍ

To rozzuří církev i adventisty podle jména, protože nebudou moci vyvrátit pravdu o sobotě. V té době všichni vyvolení Boží jasně uvidí, že jsme měli pravdu a vyjdou a vytrpí s námi pronásledování. Viděla jsem násilí, hlad, morovou nákazu a veliký chaos na zemi. Bezbožní měli za to, že jsme to my na ně uvalili tento soud; povstali a radili se, jak by nás ze země vyhledali, protože se domnívali, že potom ono zlé přestane. (Rané spisy, 33-34)

A dále je tu popis dekretu o smrti. Co je tedy katalyzátorem dekretu smrti? Je to malá skupina lidí, kteří zachovávají sobotu a svátky; uctívají jediného pravého Boha a jeho jednorozeného Syna; připomínají si tyto časy. A právě to dnes děláme. A pokud to budeme dělat, vstoupíme do časů rozvražení/občerstvení. Budeme zapečetěni Boží pečeti. A co je to, že my, samozřejmě, abychom byli zapečetěni Otcovým jménem, musíme věřit v Otcův charakter. Tedy věřit ve zplazeného/jednorozeného Syna, věřit v Boží charakter a věřit v sobotu a svátky. Tyto tři věci jsou rozhodující pro zapečetění; abychom byli zapečetěni Boží pečeti; abychom se stali součástí oněch 144 000 a těch, kteří jsou vzati do nebeského města.

Lidé se ptají: „Adriane, na základě toho, co říkáš, chceš říct, že, abys byl spasen, tak musíš dodržovat svátky?“. A já odpovídám: „Takže věříš, že ke spasení potřebuješ Ducha svatého?“ „Ano. A oni samozřejmě řeknou „ano“, nebo řeknu: Dobře, to načasování, kdy Duch přichází, jsou soboty a svátky! Tehdy se Duch vylévá ve větší míře. Takže já chci Ducha svatého, když k nám Duch svatý přichází. A kalendář svátků je jakýsi „přílivový diagram“, který vám ukazuje, kdy Duch přichází a kdy není tak vydatný jako jindy. Bylo by pošetilé ignorovat přílivovou mapu, kterou vám Bůh poskytl, a plout, když je nízký příliv. To by nebyl zrovna moc dobrý nápad.

Maminka Ebensová: Sedmičky.

Kaz. Adrian: Ano, sedmičky. Ale to je další opravdu, opravdu dobrá přednáška.

Takže se o tom také jen krátce zmíním, protože načasování Božího lidu na konci, protože jsme se na začátku zmínili o odchodu z Egypta, takže opouštíme Egypt. Ale všimněte si, co celý ten konflikt s Mojžíšem a faraonem urychlilo. Mojžíš požádal faraona: „aby mi konali slavnost na poušti“ (Ex 5:1). A on řekl, že když nebudeme slavit tuto hostinu, nastane mor a meč. A Ellen Whiteová v tom citátu říká, že násilí, hlad, morová nákaza je to, co přijde na ty, kdo nezachovávají svátky a soboty. Už nám to dochází, že? Chcete být před těmito věcmi chráněni? Zachovávejte sobotu, zachovávejte svátky a budete ochráněni. Je to jakýsi ochranný plot. Víme, že sobota je pro Boží lid ochrannou bariérou.

Chcete se připravit na to, co přijde? Buďte připraveni na šabat. Příprava na šabat, příprava na svátek. A proto od jedné soboty do druhé a od jednoho novoluní do druhého přijde všechno tělo a bude se klanět přede mnou. (Izajáš 66:23). To je čas shromáždění před naším Otcem. Jaký to bude den, až si v nebi v době Paschy poprvé společně připomeneme rozhodnutí, které Bůh učinil, aby za každou cenu zachránil lidstvo pro sebe. Jaká to bude radost. Myslím, že budu potřebovat spoustu kbelíků na slzy. Budu jen plakat, chválit Boha a děkovat mu, že tohle udělal, aby mě zachránil. A tak se modlím, abychom všichni vstoupili do tohoto času Pesachu jako do památky ne toho, že Izrael opustil Egypt, ale toho, že „Bůh dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3:16).

Závěrečná modlitba:

Dobře, můžeme to uzavřít modlitbou?

Otče, děkuji ti za příležitost podělit se o tyto důležité pravdy. Modlíme se, abychom se účastnili dnů, svátků a sobot, kdy dochází k zapečetění, abychom byli naplněni Duchem Božím, časy osvěžení od Pánovy přítomnosti, v časech, které jsi určil. Pomož nám pochopit, že tyto časy jsou velmi důležité a že nás budou chránit a ochraňovat před násilím,

SVÁTKY A ZAPEČETĚNÍ

hladem, morovou nákazou. Modlím se, aby všichni dbali na tuto radu, jako tomu bylo v době Izraele, že když přišel ničitel, aby vyhladil Egyptany, tak ti, kteří ctili svátek Paschu, Bůh se postavil a chránil je a nedovolil, aby je ničitel zahubil. A tak tomu bude i dnes, když na své „nadpraží“ - na svá čela - potřeme živou krev, Ježíšovu krev, což je Jeho Duch. Budeme chráněni před ničitelem. Vstupme do tohoto procesu a děkujeme ti ve jménu Ježíše. Amen.

Svátky a zapečetění

Sobota je Boží pečetí. Svátky neboli slavnosti jsou zvětšením požehnání, které je obsaženo v sobotě. Sobota i svátky jsou zvláštním obdobím vylití Ducha svatého.

Jako je Ježíš jasem Otcovy slávy, tak jsou svátky jasem sobotní slávy. Jsou pro Boží lid vzácné a jsou sobotou v plnější podobě.

„Viděla jsem, že Bůh má dítky, které ještě sobotu nepoznaly a ji nezachovávají. Ony světlo o tom nezavrhlly. Na počátku doby soužení budeme naplněni Duchem svatým tak, že vyjdeme a sobotu budeme zvěstovat ještě plněji. To rozzuří církev i adventisty podle jména, protože nebudou moci vyvrátit pravdu o sobotě. V té době všichni vyvolení Boží jasně uvidí, že jsme měli pravdu a vyjdou a vytrpí s námi pronásledování. Viděla jsem násilí, hlad, morovou nákazu a veliký chaos na zemi. Bezbožní měli za to, že jsme to my na ně uvalili tento soud; povstali a radili se, jak by nás ze země vyhladili, protože se domnívali, že potom ono zlé přestane.“ Rané spisy 33.2

Ježíš svátky požehnal svou přítomností. Ježíš je našim příkladem. Kéž chodíme podle ustanovení a nařízení, které nám náš Otec dal k požehnání.